

distincte percepta esse vera, minime, nisi e Spinoza Principiis, sequitur.

sequelam, omnia, quæ clare & distincte percipimus, necessario esse vera. Hæc est verba *Part. I. Princip. Artic. 30.* Atque hinc sequitur, lumen naturæ, sive cognoscendi facultatem a Deo nobis datam, nullum objectum unquam posse attingere, quod non sit verum, quatenus ab ipso attingitur, hoc est, quatenus clare & distincte percipitur. Merito enim deceptor esset dicendus, si perversam illam ac falsum pro vero sumentem nobis dedisset. Quæ, obsecro, tam crudæ & parum a blasphemia distantis rationis, videlicet, Deum tum merito vocari posse deceptorem, ratio est? An adeo arctus est inter divinam essentiam nostrasque ideas nexus? Statuamus, Deum creasse substantias racionales, ab essentia sua distinctas; quid si ex forment ideas a vero alienas, an ideo Dei veracitas veniet in discrimen? Possetne eodem jure concludi, quia Deus est perfectissimus, ideo cum oportuit homini dare intellectum perfectissimum, nullique errori obnoxium? Hujus tamen contrarium in ipsis protoplastis verum fuit. Rationem vero, cur clara & distincta perceptio vera esse debeat, Spinoza dabit clariorem in *Scholio ad Propos. 43. Ethic. Part. II.* His adde, quod mens nostra, quatenus res vere percipit,